

MARKO IN MARIJA

(Za materinski dan)

Na dvorišču sta se večkrat igrala osemletni Marko in sedemletna Marija. Marko je ubog deček, ki je izgubil svoje starše, ko se še zavedal ni. Marija pa je ljubka deklica, ki ima zelo dobro mamico.

Ko sta se nekoč zopet igrala, zasliši Marija, da jo mamica kliče, in hoče oditi. Tedaj pa jo Marko vprašujoče pogleda in pravi: »Zakaj se mora mamica ubogati? Kdo pa je mamica?« Marija se mu najprej zasmeje, potem se za trenutek zamisli in odgovori: »Mamica? Oh, ta je dobra, ta je lepa, ta me ima rada. Veš, včasih me vzame k sebi v naročje, me gladi po laskih, me boža, me poljublja in pravi: »Ti si moj srček.« Potem se zastrmi vame, postane resna in se zamisli, ali mahoma me zopet stisne k sebi. Jaz mislim, da samo mamica more biti mamica. — Toda mamica bo tudi huda, če ne bom takoj prišla.«

Marko je še dolgo časa potem nepremično stal in premišljeval. Vendar pa ni razumel, kdo je mamica. Ko bo velik, bo morda dosti čital o materi in materinski ljubezni in bo morda tudi razumel, ali doživel je nikdar ne bo. Nikdar!

BOŽENA V.

HITRO SE JE IZPOLNILO

Tole mi je pravila moja dobra pokojna babica:

Nekoč, pred davnimi leti seveda, se je vračala iz cerkve. Pridružili sta se ji spotoma dve ciganki, jo prijeli za roko in ji jeli ugibati bodočnost. Prorokovali sta ji, da se bo kmalu poročila, da bo dobila izvrstnega moža in imela več pridnih, zdravih otrok. Tudi

bogata bo, to napoveduje neka posebna črta v njeni dlani. Druga poteza znači spet, da bo dolgo in srečno živela... Moja babica je z zanimanjem poslušala razkladanje zgovornih cigank, ki sta ji napovedovali tako imenitno prihodnost.

H koncu ji je starejša ciganka še enkrat pazno pregledala vse črte na dlani in resno pripomnila: »Čujte, gospodična, še na nekaj vas moram opozoriti! Tale črtica — ali jo vidite? — ki križa tole drugo, daljšo črto, znači, jejhata, jejmene, da morate vedno zelo paziti, sicer vas bodo nekega lepega dne okradli...«

Cigankino prorokovanje se je kaj hitro izpolnilo. Ko je moja babica prišla domov, je presenečena opazila, da nima več denarice!

Pa naj kdo poreče, da ciganke ne znajo prorokovati!

Dušan Koprivnik

NAŠ JANKO

Naš Janko ujame petelina, izpuli iz repa mu pero in misli, da zdaj vsa dolina pred njim kar trepetala bo.

Iz skrinje brž klobuček vzame, pero zatakne mu za trak, sam sebi čuditi se jame: kdo drugi je še tak junak?

Ponosen gre v sosednjo vas, korajžno vriska, uka — klobuček vstran, da koder las mu izpod njega kuka.

Ne pride še do prve hiše, ko sreča velik ga puran... Naš Janko jo nazaj pobriše, spusti se v tek in jok glasán.

Kar preko njiv gre kakor veter... Izgubil je klobuk, pero, korake dela po en meter, da končno izvije si nogó.

Josip Mihelič